

25.92x36.57	1/3	עמוד 10	מעריב - סופהשבו	15/01/2021	75872048-1
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790					

זיכרון דברים: טור שנכתב על ידי אב ובנו. זה במקלדת והוא בעט בן כספית, עמ' 10

זיכרון דברים

הטור הזה נכתב על ידי אב ובנו. זה במקלדת והוא בעט. זה במחשב והשני בפנקס או בדפים מצהיבים ■ "יצחק כספית, אירועים ביוגרפיים" היא הכותרת שבחר אבי לאסופת הכתבים שהשאיר אחריו - מסמכים, יומנים, תמונות, תעודות, מקאמות וכתבי יד שפתרו עבורנו תעלומות רבות וגילו לנו עלילות שונות ומשונות מהימים ההם, שבהם המדינה שבדרך הייתה חשובה בהרבה מהלוחמים למענה. ימים שאינם עוד

תולדות משפחתו. למדתי מי היה הסבא, האח, הגיס וכו'. הכל בצירוף תאריכי לידה, מקומות, מקצועות וכו'. ישבתי איתו יום יום עד שידעתי הכל".

ישראל קליין, פתאום הבנתי, הוא האבא החליפי שלי. בין מאות המיילים שהמתינו לי לאחר פרסום הטור של השבוע שעבר, היה גם אחד שכתב דוד הדס, בן 96, חבר קיבוץ בית אלפא, שכתב לי שהיה המפקד של אבא שלי בכריגדה. הרמתי לו טלפון. צלול כבדולח, סיפר לי שאבא היה "יפה תואר כשחקן קולנוע איטלקי", ולכן הדביקו לו את הכינוי "רוברטו". אבא, המשיך הדס לספר, היה זקוף כתורן והיה מופקד, בין היתר, גם על המסדרים והמצעדים של החיילים. הדס פירט בפניי את מסעה של הכריגדה באירופה, מאיטליה לעבר מרכז אירופה, עד בלגיה. סיפר על האימונים שהעבירו את פליטי השואה, על מבצע הכפילים ובעיקר על אבא, שלמד בעל פה שירים באיטלקית והיה מבכירי המדריכים. בכתבי, מתאר אבא את התקופה שעשה באירופה אחרי סיום המלחמה:

"פעלנו באירופה כחצי שנה באיטליה והחצי השני בגרמניה. בהיותי בגרמניה, בדצמבר 1946, נשלחתי לבאול. פעלתי בשוויץ, כדי לפעול בקונגרס הציוני הכ"ב. עשיתי זאת כראש הסדרנים ביצע. באמצע 1947 הוחזרתי ארצה עם ניירות מזויפים כישראלי לשעבר... באותה שנה באירופה נעתי ממקום למקום עם ניירות זהות מזויפים תחת שמות שונים ומשונים. באחד מהם שמי היה דיויד מיאצ'לי, יליד קובלנקה. הכתובת שלי הייתה "רי דה לה בודק 18". כתובת בדיונית לגמרי, כמוכון". כילדים, ידענו לדקלם בעל פה את הכתובת הזו, מרחוב הכרדק בקובלנקה. אחי הצעיר ידע גם להגיד, בהולנדית, את מספר הרכוש המזויף של אבא. לא ידענו שהוא היה ראש פלוגת הסדרן של הקונגרס הציוני שבו הוחלט סופית להקים את מדינת ישראל בפלשתינה. לא ידענו על מבצע הכפילים. היום, מקץ השבעה, אנחנו מבינים שלא ידענו כמעט כלום.

ידי שניים. אב ובנו. זה במקלדת והוא בעט. זה במחשב והשני בפנקס פשוט או דפים מצהיבים, כמו פעם.

סיפור הכפילים הוא, לפיכך, הדרך שבה הצליחה הכריגדה היהודית להגניב ארצה בתום המלחמה באירופה פליטי שואה שהתחזו ללוחמי הכריגדה, לבשו את בגדיהם, נשאו את שמותיהם ותעודותיהם, כדי להגיע למולדת ההיסטורית של עמם, שדמו הרווה את שדות אירופה. ליד כתבי היד של אבא מצאנו את "ספר הכפילים", ובו הסיפור כולו. כל אחד מ-50 הכפילים כתב שם קטע קצר וסיפר על עצמו והמקרה שלו. ישראל קליין היה "הכפיל של אבא שלי". הוא הסתתר שנתיים וחצי ביערות, מאימת הנאצים. אחר כך הצטרף לפרטיזנים. אחר כך נקלע לפוגרום שעוד נערך, בימיה האחרונים של המלחמה, בעיירה הפולנית רישה. אחר כך התנדב לצבא האדום באירופה החרוכה, בין האודים העשנים של מה שהייתה פעם יהדות מפוארת, עד שנתקל בשליחי העלייה של עלייה ב' ושם נתקל לראשונה בחיילי הכריגדה.

זה מה שכתב קליין בספר: "הופיעו חיילים מהכריגדה. הם חיפשו בחורים שאין על זרועותיהם מספרים מקועקעים ממחנות ההשמדה. הם אספו כ-20 בחורים ואני ביניהם. הועברנו לדירה כלשהי, הפשיטו מעלינו את כל בגדינו, לקחו גם חפצים אישיים והלבישו אותנו במדי הכריגדה. לא הבנתי דבר, הייתי מאוד מבולבל... אותו ערב העלו אותנו על משאית צבאית, שבמרכזה הונח ארון מתים. ישבנו משני צדי הארון. בקצה המכונית ישבו שני חיילי כריגדה אמיתיים. האמתלה למסע הייתה שחיילי כריגדה מת וחבריו מובילים אותו לפלוגתו הנמצאת בבלגיה. בהגיענו לגבול הבלגי דרשו אנשי הכריגדה שמתנדב שלנו ייכנס לארון המתים למקרה ששומרי הגבול יבדקו אותו. "אני אכנס", אמרתי. היה לי ניסיון עשיר במחבואים בין או בתוך קברים. לא פעם הסתתרתי בכל מיני בתי קברות, בימי הנאצים. ארון מתים לא הפחיד אותי. "הגענו לאחוזה גדולה, בעיני זה היה ממש ארמון, בה שהינו כשלושה שבועות. במהלכן, למדנו תרגילי סדר וליחמה, הפקודות ניתנו באנגלית. כמו כן כל אחד מאיתנו למד את הזהות החדשה שלו. אני קיבלתי את זהותו של בחור בשם יצחק זילברמן מטבריה. הוא לימד אותי את כל

אף הוא לכריגדה. בתום שנתיים להיותי חייל כריגדה, שבנוסף לפעילות הצבאית עסקתי גם בנושאים הקשורים לשרידי היהדות באירופה ששחררו ממחנות המוות הנאציים, הוטל על מכבי מוצרי לפני החזרת הכריגדה לארץ ישראל, לבחור כ-50 מחיילי הכריגדה כדי להשאירם באירופה בלבוש של פליטי שואה ובמקומם להחזיר ארצה 50 פליטי שואה אמיתיים, לבושים כחיילי כריגדה. לכן נבחרתי גם אני בין ה-50 שנשארו. למשך שנה שלמה של פעילות בעלייה ב' בלתי לגלית והדרכה בקורסים צבאיים כדי להכשיר פליטי שואה כחיילים עבור צה"ל שהיה כבר בשלבי גיוס מקדמי, להכנתם לקראת מלחמת השחרור".

הקטע הזה לקוח מתוך הכתבים שהשאיר אבא אחריו. "יצחק כספית, אירועים ביוגרפיים" היא הכותרת שבחר לאסופת הדפים הכתובים עברית צחה בכתב יד יפהפה ומצויר. כתבים שפתרו עבורנו תעלומות רבות, גילו לנו עלילות שונות ומשונות והכניסו אותנו לאווירת הימים ההם, ימים שבהם המדינה שבדרך הייתה חשובה בהרבה מהלוחמים למענה. ימים שאינם עוד.

הטור שכתבתי כאן בשבוע שעבר גרר אוקיינוס חסר תקדים של תגובות בכל האמצעים, הדרכים, המדיות החברתיות והמסורתיות שאפשר להעלות על הדעת. הוא נכתב בלחץ, מיד לאחר קביעת מותו של אבא, מתוך הזיכרון המעורפל של מה שסיפר לנו בחייו. במהלך ימי השבעה גילינו את האוצר הכתוב, ובו פנינים ושכיות חמדה מתוך אותה תקופה היסטורית רבת הוד.

טור ההמשך הנוכחי נכתב מתוך מחווה לדוד ההוא. הדור שאבי ואחיו הבכור, ישראל זילברמן ז"ל, שנפל בקרב האחרון של גבעתי בחזית הדרום, נמנו עמו. דוד שהעניק לנו את המדינה, שאותה אנו מתעקשים להחריב עכשיו. זו הסיבה שהטור הזה, בניגוד למהלך הדברים הרגיל, לא נכתב ביד אחת, אלא על

בין ערימות המסמכים, היומנים, התמונות, התעודות, המקאמות וכתבי היד המצהיבים שמצאנו בארכיון של אבא התגלתה תמונה של עמוד מספר כלשהו. "הכריגדה היהודית באירופה" כותרתו. מתחתיה מתנוסס ציטוט של דוד בן-גוריון: "זו היא אחת האופיאיות הכי גדולות בדורנו, עניין הכריגדה ופעולתה באירופה. כשראיתי לא איך גדולי הציונים אלא (איך) הגרועים שבהם במחנות מדברים ביחס של קדושה על חברי הכריגדה, הבינתי מה היו אנשי הכריגדה בשבילים".

מתחת לציטוט הנ"ל הופיעו שתי רשימות בשני טורים מקבילים: "שם השליח-החייל" בטור הימני, "שם הכפיל" בטור השמאלי. גם שמו של אבא היה שם, בטור הימני. הוא היה שליח-חייל. לכפיל שלו קראו ישראל קליין. מה הסיור עם הכפילים האלה? שאלנו את עצמנו.

"למחרת נטשתי את טבריה לעבר תל אביב. בשלב זה הייתי כבר אחרי קורס מ"כים בגדנע". בתל אביב חייתי כהומלס הישן באוטובוסים בחניונים במשך כחצי שנה קשה ביותר. ואז התגייסתי למשמר החופים שהיה גם גרוד פלמ"ח סמוי מעיני השלטונות הבריטיים של אותה תקופה (1943), אמצע מלחמת העולם השנייה. באותה שנה, הוקמה הכריגדה העברית בצבא הבריטי וחסרו לה תגבורות למילוי שורותיה. משה שרתוק (שרת) יצא בקריאה לנוער להתנדב לכריגדה. אך כשביקשתי מן המג"ד (פלמ"ח) שלי שחרור, הוא סירב. הלכתי לפגוש את שרתוק במשרדו בסוכנות היהודית ברח' אלנבי פינת לילינבלום. ואכן, הלה נתן בידי פתק אל המג"ד, מכבי מוצרי, כדי שישחרר אותי. וכך התגייסתי לצבא הבריטי. עשיתי כחודש אימוני טירונות בצריפין (סרפנד) ומשם העבירו אותנו לג'ניפה במצרים (בין איסמעיליה לסואץ) למשך עוד כ-8 חודשים של אימונים עד שהשיטו אותנו באונייה לאירופה לכריגדה. בסוף תקופת שהותי במצרים, יום אחד, חשתי טפיחה (צ'פחה) עזה על כתפי. כאשר פניתי לעבר הטופח, גיליתי שזה מכבי מוצרי עצמו שהתגייס

"תחת פיקודי היו שם 40 שומרים", כתב אבא, "כולל כיתה מהפלמ"ח שאחד מחבריה היה שייקה אופיר הפנטסטי. זוכרני שביליה אחד תפסתיו ישן על משמרתו. אך הלה הציג לי כאילו התחזה לישן במסגרת הכנתו ללימודי תיאטרון, וכך חמק מן העונש הראוי"

26.19x33.01	2/3	11 עמוד	מעריב - סופהשבוע	15/01/2021	75872046-9
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

יצחק (מימין ומשמאל), ישראל (במרכז למעלה) והגולגולת. "רק" לאחר שנה זיהיתי את עצמותיו, לפי סימן של שן קדמית שחסר בה חלק"

"רק לאחר שנה זיהיתי את עצמותיו של ישראל שנמצאו בתוך השטח (ליד מושב כוכב של היום) לפי סימן של שן קדמית שחסר בה חלק. רק עם הבאתו למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בנחלת יצחק, יכלו ההורים השכולים לתת מנוחת מה לנפשם הסוערת. בן 27 היה בישראל, אך זכה להקים את מדינת ישראל על מגש הכסף של גופו וחיייו".

אבי הודה לימים שזיהוי גופת אחיו לא היה אמיתי, אלא כדי לייצר קבר להורים השכולים. אלא שבאחד הקלסרים עבי הכרס שהותיר אחריו הסתתרה מעטפה קטנה. היו בה שלוש תמונות. שתיים של ישראל זילברמן, במדי קרב וקסדה. השלישית תמונת גולגולת שאותה אוחז אבי בידו. בגולגולת נראה בכירור רוח בין שתי שיניים קדמיות, שנראה גם על פניו המחייכות של הלוחם החי. בעין בלתי מזוינת, יש סיכוי לא רע שבקבר שלידינו אנו עומדים כל שנה בנחלת יצחק, טמון אכן הדוד שלא הכרנו.

בהמשך הקריירה הפך אבי למופקד על המסדרים הצה"ליים ועל הת"ס ת"ח הצבאי. הוא עומד בראש משמר הכבוד

52 של גבעתי והשתתף בקרבות הדרום העקובים מדם. ישראל היה בין המעטים שירדו על רגליהם ממשלט איבדיס המפורסם שהגן על נגבה, לאחר 48 שעות עקובות מדם בו נפלו רוב לוחמי פלוגתו. ישראל תיאר את הקרבות האלה במכתבים נסערים ששלח הביתה. קרב נוסף אותו שרד היה כיבוש משלטי הצומת, בו היה מעורב ישראל בקרב כידונים ממושך עם הלוחמים הסודנים הענקיים של צבא מצרים, בחפירות משלטי חוליקאת.

"מכל אלה יצא ישראל בשלום, עד הקרב האחרון שלו שהיה גם הקרב האחרון של גבעתי בדרום. בקרב מר זה, בליל ה-2 בנובמבר '48, לחם ישראל במסגרת פלוגה ב' של גדוד 52. הפלוגה הסתערה גלים גלים על המשלט העיקש הזה אך מכונות הירייה של המצרים קצרו בחיילינו עד שכמעט לא נותר חייל אחד שלם בגופו. ישראל הלך בראש הפלוגה עם הבונגלור-טורפדו כדי לפרוץ את הגדר, כאשר צורו של מקלע ויקרס פגע בחזהו. הוא אמור היה לפרוץ פרצת מעבר בגדר, אך צעק "נפגעת". אף אחד לא יכול היה לעזור לו משום האש העזה שפגעה ברוב הכוח. הוא נותר תלוי, מדמם, על הגדר. למחרת החזירו המצרים 14 גוויות של חללינו. השתיים האחרונות לא הוחזרו בטענה שאינם יודעים מה עלה בגורלם. יש סברה שהאש שאחזה בצמחיה שרפה את ישראל ואת המ"מ שלו.

על הכינרת, כאשר לתוך מסכת מרירה ושזורת יגון זו נמסכות מפעם לפעם כמה טיפות של עונג והנאה עילאית מתחביבו הגדול ביותר: תיאטרון".

ישראל נטל חלק פעיל בהגנת היישוב היהודי בטבריה במאורעות '36-'39, אחר כך ניסה ליזום הבאת אמנים לטבריה והצליח לארגן קונצרט עם ברכה צפירה ומופע עם רפאל קלצ'קין. כפי שתואר כאן בשבוע שעבר, הוא ארגן לטבריינים שיט לעין גב ובחזרה, כשאבא שלי הוא "המוזיקנט" שמנגן במפוחית פה/אקורדיון בירכתי הסירה. "לתושביה הוותיקים של טבריה דאז היה בשיט הזה לעברו השני של האגם מעין הפלגה אל מעבר לסמבטיון... כל אותם זמנים היה משכים ישראל בכל בוקר לפני עלות השחר כדי לתת יד מסייעת לאביו בחלוקת החלב של תנובה, כדי לפרנס את המשפחה שגדלה ל-8 נפשות".

לישראל הייתה תודעה חברתית-סוציאלית מפותחת, והוא ניסה לארגן את העובדים וללחום על זכויותיהם. הוא לא הספיק. פעם-פעמיים בשנה הצליח לחסוך כמה פרוטות כדי לנסוע לתל אביב למרתון הצגות תיאטרון שהיה גודש את נפשו ומספק לו "דלק" להמשך הדרך הלא פשוטה. ואבא ממשיך לכתוב: "את כל זה קטעה מלחמת השחרור כאשר ישראל הטברייני הוצב דווקא בגדוד

היום). "תחת פיקודי היו שם 40 שומרים", כתב אבא, "כולל כיתה מהפלמ"ח שאחד מחבריה היה שייקה אופיר הפנטסטי. זוכרני שבכילה אחד תפסתיו ישן על משמרתו. אך הלה הציג לי כאילו התחזה לישן במסגרת הכנתו ללימודי תיאטרון, וכך חמק מן העונש הראוי".

אבא העריץ את שייקה אופיר. תמיד אמר שהוא הגאון הגדול מבין הקומיקאים שצמחו כאן. עכשיו אנחנו מבינים למה. אופיר הצליח לשכנע אותו שלא שבר שמירה, אלא רק התחזה למי שישן, ואבא האמין. אבל לא הכל היה מצחיק. "גויסתי לחטיבת אלכסנדרוני", כתב אבא, "והשתתפתי בכיבוש הכפר הערבי הגדול קקון בשרון, וכן בקרב הנורא בלטרון, בו נפלו רבים מלוחמינו. גם אריק שרון שלחם בגדוד שלי נפצע קשה באותו קרב ורק בנס נחלץ משם".

לא ידענו שאבא לחם בלטרון. כן ידענו שאחיו הבכור, ישראל זילברמן, נפל בקרב בדרום. גופתו לא נמצאה. רק כעבור שנה, זיהה אבא את מה שאמורים היו להיות שרידיו של אחיו. הנה מה שכתב:

"ב-1921 נולד לטובה ואביגדור זילברמן בכורם ישראל, בלא כל אפשרות נישוח כי אחרי 27 שנים יצטרפו להעלותו על מזבח הקמת מדינת ישראל. ישראל הקטן יצא למסלול חייו הקצרים כאשר פרשת חייו המופלאה רצופה מצוקה של בן עניים, מאבקים סוציאליים עזים למלחמה בנצלנות המעבידים וקידומו של מעמד הפועלים, יוזמות נחשונות להבאת אמנים והפעלת מפעלי שיט

25x31.27	3/3	עמוד 12	מעריב - סופהשבוע	15/01/2021	75872047-0
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינו - 80790					

בכל הטקסים הצבאיים, כולל הבאת ארונו של חוזה המדינה בנימין זאב הרצל לישראל. הוא כתב את "תורת הלחימה" של תרגילי הסדר, הוא הדוגמן המצולם בחוברות ההדרכה הצה"ליות. יפה תואר, זקוף להחריד, מצדיע בחדות, וכפי שאריה אלדר שביקר אצלנו השבוע הגדיר היטב: "קו הגיהוץ במכנסיים מהוקצע, מדויק, ממשך את קת הנשק ב'הצג שיק'. כמו שצריך להיות".

מצאנו קלסרים של מכתבי אהבה. גדול הרומנטיקנים היה אבי. הוא ניהל רומנים סוערים, אפיים, עמוסי פאתוס והדר. הם היו בדרך כלל אפלטוניים. אחת מאהובותיו האלה הייתה רחל אבנרי, לימים אשתו הנצחית והמיתולוגית של אורי אבנרי. הם אהבו וכתבו זה לזה מכתבים לוחטים. אחד מהם נכתב על ידי אבי כשהיה סגן מפקד הר הצופים, המובלעת הישראלית בשטח הירדני. הוא מתאר לאהובתו את מציאות החיים על ההר, את המאבק עם הירדנים על גבעת מחלוקת, ובאותה נשימה מנתח את כתבי אפלטון.

רחל אבנרי נפרדה מאבי והתחתנה עם אורי אבנרי. אבי התחתן עם רחל אחרת, לבית לוי-אלפנרדי. מאז, כל שנה, עד מותה של אבנרי, היו היא ואבי מתקשרים זה לזו כל יום הולדת ומברכים זה את זו. אמי ואורי אבנרי ידעו והבינו. הנה, לסיום, מסכת עזיבת אבי את טבריה:

"בבר-מצווה שלי זכיתי במחמאות חן מן הדרשה שנשאתי בבית הכנסת בשבת עם הערכה שאהיה למדן גדול בעתיד. במקום זאת, קמתי למחרת ועל דעת עצמי ללא קבלת רשות מהורי רשמתי את עצמי ללמוד בבי"ס חילוני... אחרי שסיימתי 2 כיתות בבי"ס התיכון בהגיעי לגיל 16 וחצי, עמדתי לפני מצב גורלי. האם גלילה טריפון, שהושיבו אותי לצידה ביומי הראשון בבית הספר, אוהבת אותי בחזרה, או שמא לא, ואז אעזוב את העיר. שלחתי לה פתק ובו בישרתי לה לראשונה על אהבתי עם בקשה שתענה לי בכך או לא כאשר אבוא ב-8 בערב לשמוע את גזר הדין. כאשר הגעתי לרגע הגורלי ראיתי פותחת הדלת ומציצה החוצה אל האפילה, לאחר דקה חזרה פנימה בלי תשובה. למחרת נטשתי את טבריה".

סיפור אמיתי. אבא שלי עזב את הדת בהחלטה של רגע בגיל 13 על דעת עצמו, עזב את טבריה (נסע יחף לתל אביב) בהחלטה של לילה אחד, על דעת עצמו. בתל אביב, הוא כותב, ישן בחצי השנה הראשונה באוטובוסים בחניוני הלילה שלהם. "חייתי כהומלס, חצי שנה קשה ביותר". אחר כך התנדב ליחידה הימית, שהייתה פלוגת פלמ"ח מוסוית, ופגש את מכבי מוצרי. על מכבי מוצרי הוא דיבר כל חייו כמפקדו האגדי ומי שליווה אותו לאורך כל השירות. לאחר עשרות שנים יצאתי לצלם כתבה עבור הערוץ הראשון לקראת יום הזיכרון לחללי צה"ל. הצלם הושיט לי את ידו ואמר "נעים מאוד, מכבי". אמרתי לו, בנימוס, שאיני יכול ללחוץ יד של אדם שנושא את השם הזה. "לא באשמתי",

אמר, "אני נקרא על שמו של מישוה". חלפה בי צמרמורת. "מכבי מוצרי?", שאלתי. "כן", ענה. לחצנו ידיים.

מוצרי, שנחשב לאבי תורת הלחימה של הפלמ"ח, נולד במצרים, בן למשפחה יהודית מיוחסת. אביו מבעלי "קינג דיויד" בירושלים, אמו בת משפחה של השופט מני. מוצרי היה דמות אגדית באותם ימים. אחרי שחזר ארצה היה שלישו הצבאי של יצחק שדה ואחד מראשי הלחימה בחזית ירושלים. הוא נהרג ב"שיירת הדמים" לירושלים ערב יום הולדתו העברי ה-34. לאחר מותו, אף שמעולם לא עבר קורס קצינים בצה"ל, הועלה לדרגת רב-סרן.

בשבוע שעבר כתבתי כי סכתי הייתה בת לחסידות קרלין וסכי היה איש חסידות בוואן. המידע הזה פתח עליי את שערי הגיהנום (מטאפורית כמובן). קבוצות הוואטסאפ של חסידי בוואן המו שמחה ששוגרה עד אליי בקריאה נרגשת "לחזור הביתה". הקרלינים היו ספציפיים יותר. התקשר אליי בן דוד של אבא מביתר עילית, ועוד בן דוד ממשפחת קוריץ מבני ברק. העץ המשפחתי המפואר

ישבנו על אותה סירה וחתרנו כמו מטורפים כדי להגיע לחוף מבטחים. הצרות התחילו אחרי שהגענו. עכשיו יש מי שמנסים להסית אותנו זה נגד זה, להפריד את האשכנזים מהמזרחים, את הדתיים מהחילונים, לסמן את הסמולנים ואת הקיצוניים ולהפיץ ארס ושנאה בינינו. אני נשבע שכל עוד אני חי ובוועט, אלחם בכל הכוח בתופעה הזו. זה מה שכתוב בצוואת אבי.

הטור הזה נכתב גם כי רבים שאלו אותי על מה התנצלתי בפני אבי. אז ככה: התנצלתי על זה שלא הקדשתי לו מספיק זמן. התנצלתי על זה שבשנות הדמנציה שלו לא אורתי מספיק עוצמה פנימית להיות שם, למרות שהוא כבר לא היה. התנצלתי על זה שלא הקשבתי לו, שלא לקחתי אותו ברצינות, שמאסתי בספורים על הימים ההם, שזלזלתי במקאמות המופלאות, שלא אמרתי לו מספיק שירשתי ממנו את כישרון הכתיבה, שלא פרגנתי לו מול הח"כים והשרים בליכוד, שתמיד ידעו להגיד לי עליו מילה טובה. למה אני מספר לכם את כל זה? כדי שאם יש לכם אבא או אמא מבוגרים, נסו ללמוד את הלקח שלי עכשיו, כי אין אחר כך. ❖

bencaspit5@gmail.com

סוף לעלילת ג'נין

בכרי שקרים מתועבים
צילום: אבשלום ששוני

של הלחימה שם עלתה הצעה, מהדרגים הבכירים בצבא, למחוק את המקום עם מטוסי קרב. פואד היה בדילמה קשה מאוד. במקום שחיללי צה"ל ייהרגו, פשוט נמחק אותם מהאוויר, הציעו לו. הוא לא אישר את ההצעה הזאת והסיבה כפולה: דבר ראשון, היה מידע שיש שם עדיין אזרחים, בין מרצון ובין כבני ערובה של המחבלים. היה חשש שאם צה"ל יפציץ מהאוויר, ייהרגו אזרחים. אבל הייתה סיבה נלווית: אם ייהרגו אזרחים, זה עלול ליצור גל הדיף שיעצור את חומת מגן ואת ההזדמנות להדביר את הטרור. ולכן הוא לא אישר את זה.

"מה שקרה הוא שלמחרת שלחנו את כוחות החי"ר פנימה ונהרגו לנו 13 לוחמים באותו יום. אני הייתי עם פואד אצל המשפחות השכולות והם אמרו לו בפנים, ממש הטיחו בו, בגללך הבנים שלנו נהרגו. אתה לא רוצה להיות בנעליים של אנשים שצריכים לקבל החלטות כמו ההחלטה של פואד. זה היה רגע מכונן כזה. והוא נשא אחר כך את ההאשמה שבגללו הלוחמים נהרגו. פואד האמין עד יומו האחרון שקיבל את ההחלטה הנכונה. האמת היא שאין פתרון בית ספר למצב כזה. אני לא יודע לשפוט החלטה כזאת, ואף אחד לא יודע להתמודד עם משפחה שכולה שבאה אחר כך בהאשמות. אבל כשמדברים על קבלת החלטות ומוסריות המלחמה, המקרה הזה משקף את הערכים הטובים בקבלת ההחלטות בצה"ל. זה סיפור מטורף". הרצוג צודק. זה סיפור מטורף,

עוד משהו לסיום: השופטת הלית סילש מהמחוזי בלוד שמה השבוע קץ ל-19 שנות רדיפה. הנדרפים היינו אנחנו, באמצעות נציגינו לוחמי המילואים שכבשו את מחנה הפליטים בג'נין במבצע חומת מגן. סרטו השקרי והמתועב של מוחמד בכרי, שהעליל על הלוחמים הללו עלילות דם נבזיות, הכתים את צה"ל, הכתים את מדינת ישראל, הכתים את כולנו, תחת המחסה הנפסד של "חירות אומנותית".

כל ישראלי בעל מצפון וזוג עיניים, שתמך בהעמדתו לדין של החייל אלדור אזריה (כמוני), צריך לדעת ולעשות גם את המעשה ההפוך כשמופצת עלילת דם נגד לוחמי צה"ל. שהרי לא היה שום טבח בג'נין, אף אחד לא אסף זקנים וירה בהם ושום דבר מהכוזבים שפיזר בכרי בסרט השטנה שלו לא קרה באמת.

על פסק הדין כבר כתבו. הנה עדות מתוך החדר, של המזכיר הצבאי של מי שהיה אז שר הביטחון, בנימין פואד בן אליעזר. המזכ"ץ היה תא"ל מייק הרצוג. דיברתי איתו השבוע. "אני שמח מאוד שאחרי כל כך הרבה שנים הצדק נעשה", אמר הרצוג, "אם כבר מדברים על קבלת החלטות מוסרית במלחמה, אז הסיפור של ג'נין הוא הדוגמה החזקה ביותר. הייתה מלחמה מאוד קשה על מחנה הפליטים בג'נין, הגענו למצב שצה"ל צר על שטח קטן וצפוף והיה ברור שיש שם מחבלים מתאבדים ומטענים וחגורות ומה לא. היה ברור שלהיכנס לשם עם כוחות חי"ר עלול לעלות בחיי אדם, ולכן בשלב הקריטי

וזה הסיפור שלנו. השליטה שלנו על הפלסטינים מייצרת דילמות לא פשוטות. לפעמים אנחנו מועדים (אלאור אזריה), לפעמים לא. במקרה של ג'נין, כשצה"ל יצא לבלום את כנופיות המתאבדים ששחטו מאות אזרחים ישראלים, ביניהם נשים וילדים, ושילם מחיר יקר על דבקות בדיני המלחמה ועקרונות המוסר, הדבר האחרון שהיה צריך להשלים איתו זה הסרט המתועב של מוחמד בכרי.

כאן אנחנו מגיעים לאסונו הכבד של השמאל הישראלי, מנוחתו עדין. כדי לעגן ולחזק את המלחמה הצודקת במקרים שבהם צריך להתריע על עוולות והתעמרות בפלסטינים, צריך לדעת גם לעמוד כחומה בצורה במקרים הפוכים. זה לא קרה. בכרי הוא, עדיין, אורח רצוי בסלונים לא מעטים בירכתי מה שנשאר מהשמאל אצלנו. כל עוד זה יהיה המצב, לא יהיה לשמאל האמיתי, האידיאולוגי והערכי סיכוי כלשהו בקרב על דעת הקהל הישראלית. וזה חבל, כל כך חבל. ❖